

עפ"ג 22792/06/20 - גרי יעקובוב, מטעם הסניגוריה הציבורית נגד מדינת ישראל

בית-המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 22792-06-20 יעקובוב נ' מדינת ישראל 30 יולי 2020

בפני הרכב כבוד השופטים:

י. גריל, שופט עמית [אב"ד]

ב. בר-זיו, שופט

ע. ורבנר, שופט

המערער:

גרי יעקובוב

ע"י ב"כ עוה"ד רומן קלוגרמן

מטעם הסניגוריה הציבורית

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

ע"י ב"כ עו"ד שרון איל

הודעת ערעור מיום 9.6.20 על גזר-דינו של בית-משפט השלום בקריות (כב' השופטת איילת השחר ביטון פרלה) מיום 24.5.20 בת"פ 34671-06-19.

פסק דין

א. בפנינו ערעור על גזר-דינו של בית-משפט השלום בקריות (כב' השופטת איילת השחר ביטון פרלה) מיום 24.5.20 בת"פ 34671-06-19 לפיו נדון המערער, יליד 1969, ל-12 חודשי מאסר בפועל והופעל במצטבר מאסר מותנה בן חודשיים, כך שבסך הכול על המערער לרצות 14 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

בנוסף נדון המערער לשני חודשי מאסר על-תנאי לתקופה של שנתיים, חתימה על התחייבות כספית בסך 2,500 ₪ ופסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים, וזאת לאחר שהורשע בגין 4 אישומים של עבירות סחר והספקת סמים מסוכנים לפי סעיפים 19+13(א) לפקודת הסמים המסוכנים, התשל"ג-1973 (להלן: "**פקודת הסמים המסוכנים**"), וכן בעבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית לפי סעיף 7(א)+7(ג) לפקודת הסמים.

ב. הנסיבות הצריכות לעניין הן בתמצית אלה:

בכתב-האישום שהוגש כנגד המערער (כפי שתוקן ביום 10.9.19) נטען, כי המערער סחר בסמים

מסוכנים ברחובות הסמוכים לאזור מגוריו בקרית אתא, כשהוא מחזיק ברשותו מכשיר טלפון נייד.

באותה תקופה שימש שוטר מסוים כסוכן סמוי מטעם משטרת ישראל ובמספר מועדים מסר המערער סמים מסוכנים לסוכן הסמוי תמורת סכום כסף ולאחר תיאום טלפוני מראש, כמפורט בארבעת האישומים שבכתב האישום;

באישום הראשון נטען, שבתאריך 3.6.19 יצר הסוכן קשר טלפוני עם המערער והזדהה כצורך סמים.

השניים תיאמו מפגש שמטרתו עסקת סמים ועל בסיס שיחה זו, התבקש הסוכן להגיע למקום מסוים להשלמת העסקה.

מיד בסמוך לתיאום הגיע הסוכן למקום המפגש, ואזי העביר לו המערער סם מסוכן מסוג קנאביס במשקל נטו של 2.39 גרם ובתמורה העביר הסוכן למערער 200 ₪;

באישום השני נטען, שבתאריך 4.6.19 יצר הסוכן קשר טלפוני עם המערער והזדהה כצורך סמים, ובמסגרת השיחה שהתקיימה, תיאמו השניים מפגש שנועד לביצוע עסקת סמים. מיד בסמוך לתיאום, הגיע הסוכן למקום המפגש והמערער העביר לו סם מסוכן מסוג קנאביס במשקל נטו של 3.42 גרם ובתמורה העביר הסוכן למערער 400 ₪.

באישום השלישי נטען, שבתאריך 6.6.19 יצר הסוכן הנ"ל קשר טלפוני עם המערער והזדהה כצורך סמים.

השניים תיאמו מפגש שמטרתו עסקת סמים ומיד בסמוך לתיאום, הגיע הסוכן למקום המפגש, ואזי העביר לו המערער סם מסוכן מסוג קנאביס במשקל נטו של 1.95 גרם, ובתמורה העביר הסוכן למערער 200 ₪.

באישום הרביעי נטען, שבתאריך 10.6.19, יצר הסוכן קשר טלפוני עם המערער והזדהה כצורך סמים.

השניים תיאמו מפגש שמטרתו עסקת סמים ומיד בסמוך לתיאום, הגיע הסוכן למקום המפגש, שם העביר לו המערער סם מסוכן מסוג קנאביס במשקל נטו של 1.60 גרם ובתמורה העביר הסוכן למערער סך של 200 ₪.

עוד צוין באישום הרביעי, כי המערער הסליק ברגלו התותבת סם מסוכן מסוג חשיש במשקל כולל של 4.46 גרם נטו וכן סם מסוכן מסוג קנאביס במשקל 1.86 גרם נטו, וזאת לצריכתו העצמית. בחיפוש שנערך בדירתו של המערער, נמצא, כי הוא מגדל סם מסוכן בדמות שתיל אחד של קנאביס במשקל כולל של 1.79 גרם, וכן החזיק בדירתו סם מסוכן מסוג קנאביס במשקל כולל של 0.76 גרם נטו לצריכתו העצמית.

ג. המדינה ייחסה למערער בכל אחד מארבעת האישומים עבירה של מסחר, והספקה של סמים מסוכנים, לפי סעיף 13+סעיף 19א לפקודת הסמים המסוכנים, כשבאישום הרביעי נכללה גם עבירה של החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית לפי סעיף 7(א) + 7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים.

ד. בישיבת בית-משפט קמא מיום 10.9.19, הודיעו הצדדים, כי הגיעו לידי הסדר דיוני על-פיו הוגש כתב-האישום המתוקן הנ"ל, והמערער הודה בעובדות שפורטו בכתב-האישום המתוקן והורשע בהתאם.

בדיון שהתקיים בפני בית-משפט קמא ביום 19.11.19 מסר הסניגור, כי במסגרת הליכי המעצר, התקבל תסקיר הממליץ להעביר את עניינו של המערער לטיפול בית-המשפט הקהילתי, וכן קיימת המלצה שהמערער יעבור למרכז "צעדים" ביום 24.11.19, ולפיכך דחה בית-משפט קמא את הטענות לעונש ליום 5.12.19.

במועד זה ועל בסיס הסכמת שני הצדדים, נקבע, שהמערער ישוחרר מן המעצר בו היה נתון ויועבר כחלופת מעצר לקהילה הטיפולית "קריית שלמה" ביום 9.12.19, מ"דלת אל לדלת" באמצעות שירות בתי-הסוהר.

כמו-כן נקבע, שעם מתן ההודעה שהמערער נקלט במוסד הטיפול, יועבר התיק לבית-המשפט הקהילתי, ומשאכן נקלט המערער במסגרת הקהילה הטיפולית, ניתנה ביום 11.12.19 החלטה להעברת עניינו לבית-המשפט הקהילתי.

ה. ישיבה ראשונה התקיימה בבית-המשפט הקהילתי (כב' השופטת הבכירה א. קנטור) ביום 30.12.19, ולאחר מספר דיונים ודחיות, הוחלט ביום 17.2.20 על הפסקת הטיפול בהליך קליטתו של המערער בבית-המשפט הקהילתי וזאת עוד **בטרם** נכנס פורמלית להליך שבבית-משפט זה.

בסופו של יום הוחזר עניינו של המערער לבית-משפט קמא ובתאריך 19.5.20 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש.

ו. הסניגור ציין בפתח הדברים, שהמערער נמצא מתאים להליך בבית-המשפט הקהילתי, אך נוכח מצב בריאותו הקשה, בהיותו קטוע שתי רגליים וסובל ממחלת סוכרת, הורחק הוא מן המסגרת הטיפולית לאחר שלא היה במסגרת זו כדי ליתן את המענה הטיפולי הנדרש.

עקב אותה הרחקה, לא עלה בידי שירות המבחן להמליץ על מסגרת טיפולית אחרת שתוכל לטפל במערער.

ז. באת-כוח המדינה הפנתה לגיליון ההרשעות הקודמות של המערער, ולרבות לגזר-הדין מיום 16.1.18 ב-ת"פ 6048-01-17 של בית-משפט השלום בקרית, שעל-פיו תלוי ועומד כנגד המערער מאסר מותנה

בן חודשיים, בר הפעלה.

באת-כוח המדינה, ביקשה להכריז על המערער כעל סוחר סמים, אך בהמשך חזרה בה.

באת-כוח המדינה, עתרה למתחם ענישה בין 16 חודשי מאסר ועד 36 חודשי מאסר, בצינה, כי לחובת המערער 10 הרשעות קודמות בעבירות אלימות, רכוש וסמים.

המערער ריצה מאסרים ארוכים בפועל, ושוחרר ממאסרו האחרון ביום 11.10.18, בסמוך לביצוע העבירות הנוכחיות.

באת-כוח המדינה הדגישה, כי מדובר בעבירות חמורות שבוצעו תוך תכנון מוקדם.

העבירות הניבו למערער תועלת כלכלית ומה שהניעו לביצוע העבירות הוא בצע כסף.

ב"כ המדינה הוסיפה, כי הואיל והמערער לא הופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר, אין מקום לסטות ממתחם הענישה ההולם, והפנתה לפסיקה שנועדה לתמוך בעמדתה לפיה מתחם הענישה ההולם נע בין 16 חודשי מאסר ועד 36 חודשי מאסר.

לטעמה של באת-כוח המדינה, ראוי להטיל על המערער עונש מאסר בפועל, שלא יפחת מ-24 חודשי מאסר ולרבות קנס, מאסר מותנה ארוך ופסילת רישיון הנהיגה.

ח. הסניגור מצדו הדגיש, כי המערער הופנה למעשה לבית-המשפט הקהילתי וההליך לא צלח, רק משום חוסר היכולת של המסגרת הטיפולית להתמודד עם מצבו הבריאותי הקשה של המערער ולא משום שהמערער **"שבר את הכלים"** ועזב על דעת עצמו.

הסניגור הפנה למסמכים הרפואיים (סיכום מלר"ד רמב"ם מיום 28.4.20 וסיכום מידע רפואי מטעם שירות בתי-הסוהר) והוסיף, שהמערער סובל מסיכונים של מחלת סוכרת שאיננה מאוזנת. במרץ 2015 נקטעה רגלו הימנית של המערער מתחת לברך והוא מצוי כיום בהליך שיקומי.

בספטמבר 2014 התגלתה אצל המערער מחלת אי-ספיקת כליות, ובינואר 2017 נקטעה גם רגלו השמאלית, כך שכיום הוא קטוע שתי רגליו ומתקשה מאוד להתנייד באמצעות הפרוטזות.

המערער, כך נטען, מצוי מבחינה רפואית באחת מקבוצות הסיכון הגבוהות ביותר.

הסניגור ביקש שבית-המשפט קמא יסתפק בתקופת המעצר שריצה המערער מיום 10.6.19 עד 9.12.19, וכמו-כן מחצית חודש אפריל 2020 וביחד 6 וחצי חודשים.

לטעמו של הסיגור, הרף העליון של עבירות סמים מן הסוג שבו, הורשע המערער, אינו עולה על מספר חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות. הסיגור הפנה לפסיקה רלוונטית שלטעמו תומכת בעמדתו. הסיגור הדגיש כי נוכח מצבו הבריאותי הרעוע של המערער, החזרתו להמשך ריצוי נוסף של תקופת מאסר נוספת מעבר ל 6 וחצי חודשי המעצר, לא תהא נכונה במקרה זה, וזאת בהתחשב גם במצב החירום נוכח נגיף הקורונה.

הסיגור ביקש שנוכח מצבו הכלכלי של המערער, יימנע בית-המשפט מלהטיל עליו תשלום קנס.

הסיגור הוסיף, כי במשך כל התקופה מצוי המערער במעצר בית מלא, למעט יציאה לצורך קבלת תחליף סם, הוא מטופל באופן סדיר במתדון, וכן מבצע בדיקות שתן באופן תדיר במסגרת בית "אלמוג" - המרפאה לטיפול בנפגעי התמכרות (הוגש מסמך מיום 26.4.20). הסיגור ביקש לראות בכך מסגרת טיפולית למערער הן כיום והן לעתיד לבוא ונוכח כל אלה, יש לטעמו להסתפק בתקופת שהייתו של המערער במעצר (6 וחצי חודשים) ובאשר למאסר המותנה, עתר הסיגור כי זה יופעל בחופף.

ט. המערער פנה לבית-משפט קמא, הביע צער על מעשיו והבטיח שלא לחזור על הטעויות וכן הביע רצונו להימצא בחברת ילדיו ונכדיו, והוסיף, כי הוא מגיע כל יום לפני הצהריים לבית

"אלמוג", ובמהלך היום הוא בביתו.

י. בגזר-הדין מיום 24.5.20, ציין בית-משפט קמא, שיש להתייחס לארבעת האישומים כאל אירוע אחד והעמיד את מתחם הענישה על טווח שבין 10 חודשי מאסר עד 20 חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית.

בית-משפט קמא עמד על פגיעתן הקשה של עבירות הסחר בסם מסוכן, והשלכותיהן על שלום הציבור ובריאותו, בטחונו האישי וקניינו, ובנוסף עמד על זכותה של המדינה להסדיר מערכת כלכלית המדווחת כסדרה ולמגר כלכלה "שחורה" שאינה מדווחת, והפנה לפסיקה רלוונטית באשר לחומרת עבירות הסמים.

בשים לב למפורט בארבעת האישומים נשואי הדיון, קבע בית-משפט קמא, שהפגיעה בערכים המוגנים הנובעים מן העבירות שביצע המערער, איננה פחותה.

בית-משפט קמא הפנה לגזר-הדין שניתן בעניינו של המערער ביום 16.1.18, ב-ת"פ (שלום-קריית) 6048-01-17, והתיקים שצורפו לו, ממנו עולה, כי בגין שתי עבירות של סחר בסם מסוכן ושתי עבירות של החזקת סמים שלא לשימוש עצמי, העמיד בית-המשפט את מתחם הענישה של המערער על פרק זמן שנע בין מאסר שניתן לרצותו בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל.

בית-משפט קמא הפנה בגזר-דינו לשורה ארוכה של גזרי דין בעבירות מסוג זה והוסיף, שמנסיבות ביצוע העבירות עולה, שקדמו להן תכנון בשיטת פעולה דומה. בסמוך ליצירת קשר טלפוני על-ידי הסוכן המשטרתי תואמו בינו לבין המערער עסקאות הסמים לביצוע במקומות ציבוריים. במצבו הבריאותי הנוכחי, ביצע המערער ארבע

עסקאות סמים בטווח זמנים קצר וסחר בסם מסוכן במשקלים הנעים בין 1.95 גרם נטו ל- 3.42 גרם נטו ובמשקל כולל של 9.36 גרם, זאת בנוסף לסם מסוכן שהחזיק על גופו ובביתו.

בית-משפט קמא ציין, שזמינות הסם ועשיית רווח בו, תוך שימוש ציני במגבלות גופו והסתרת הסם ברגלו התותבת, יש בהם כדי ללמד על סיכון הנשקף מן המערער להמשך ביצוע עבירות דומות חרף מגבלותיו הגופניות, ואף תוך עשיית שימוש בהן.

בית-משפט קמא הביא בחשבון את הודאתו של המערער בהזדמנות הראשונה, ללא צורך בשמיעת עדים, תוך נטילת אחריות מצדו על מעשיו וחשכון בזמן שיפוטי וכן הביא בית-משפט קמא בחשבון את גילו של המשיב, מצבו הבריאותי הרעוע, ומלחמתו היומית בהתמכרותו לסם מסוכן.

מנגד הצביע בית-משפט קמא, על-כך שלחובת המערער עבר פלילי משמעותי והוא ריצה זמן קצר טרם ביצוע העבירות הנוכחיות, תקופת מאסר בת 12 חודשים, כשבגזר-הדין האחרון מיום 16.1.18 ניתן משקל למצבו הבריאותי הקשה והחריג ולמרות כל זאת, שב המערער וביצע שורה של עבירות מתחום הסמים, הגם שמאסר מותנה תלוי ועומד כנגדו.

בית-משפט קמא ציין את הניסיון שנעשה בהליך הנוכחי להפנות את המערער לבית-המשפט הקהילתי, אך ניסיון זה כשל.

בית-משפט קמא הוסיף, כי לא הוכח שיש למערער אופק שיקומי ולא הוכח שיש מקום לבחון סטייה ממתחם הענישה ההולם, או להתחשב בסיכוי שיקום כלשהם.

לפי המסמך מבית "אלמוג" (ע/3) אמנם מגיע המערער למרכז "אלמוג" לקבלת תחליף סם ולמעקב יומי למניעת הישנות עבירות, אך אין במסמך זה בסיס להתחשבות במערער.

עוד סבר בית-משפט קמא, שבנסיבות ביצוע העבירות, אין מקום לחרוג מן הכלל בדבר **צבירת** המאסר המותנה שיופעל לענישה המוטלת על המערער בגין העבירות נשואות הדיון כאן.

על-יסוד כל האמור דן בית-משפט קמא את המערער ל- 12 חודשי מאסר בפועל והפעיל **במצטבר** את שני חודשי המאסר המותנה בר ההפעלה, כך שעל המערער לרצות 14 חודשי מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצרו מיום 10.6.19 עד 9.12.19, וכן מיום 1.4.20 עד 16.4.20) לרבות מאסר מותנה, פסילת רישיון הנהיגה לשנתיים, וחתימה על התחייבות כספית.

ביצוע עונש המאסר בפועל - מעוכב.

המערער ממאן להשלים עם גזר-דינו של בית-משפט קמא וערעורו מונח בפנינו. יא.

נטען, שבית-משפט קמא החמיר בעונש של המערער יתר על המידה בכך שגזר עליו 14 חודשי מאסר לריצוי מאחורי סורג וברח, וגם שגה משקבע מתחם ענישה מחמיר שנע בין 10 חודשי מאסר ל-20 חודשי מאסר בפועל.

כמו-כן נטען, ששגה בית-משפט קמא משלא העניק את המשקל הראוי לניסיונו האמיתי של המערער לעבור הליך שיקומי אשר הופסק שלא מרצונו, אלא מחמת נסיבותיו הרפואיות והבריאותיות.

נטען בערעור, שרק במקרה **אחד** שנדון בפני בית-משפט קמא (ת"פ 11744-11-18) נקבע מתחם ענישה שבין 10 חודשי מאסר ל-20 חודשי מאסר כפי שנקבע בתיק הנוכחי, ואילו בתיק אחר שנסיונותיו זהות (ת"פ 43555-09-18) נקבע מתחם ענישה שנע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל.

הסניגור מפנה לפסיקה, לרבות כזו שצוינה על ידי בית-משפט קמא, בעבירות סחר בסם מסוכן והחזקה לצריכה עצמית בכמויות דומות, ואף גדולות מאלה שנמצאו אצל המערער, שבה נקבעו מתחמי ענישה נמוכים מאלה שקבע בית-משפט קמא, ומכאן שבית-משפט קמא החמיר בקביעת מתחם העונש הראוי.

מוסיף הסניגור, כי מעיון במקרים דומים בחומרתם, עולה שבתי המשפט נהגו להטיל עונשי מאסר קצרים מאחורי סורג וברח או מאסר בעבודות שירות, ומתחמי הענישה הנהוגים בפסיקה מקלים באופן משמעותי לעומת מתחם הענישה שקבע בית-משפט קמא, ובענייננו, נטען, כי בית-משפט קמא חרג לחומרא הן בקביעת הרף העליון והן בקביעת הסף התחתון.

עוד נטען בערעור, שבית-משפט קמא לא העניק את המשקל הראוי למצבו הבריאותי של המערער, אלא אדרבא: החמיר עם המערער, נוכח עברו הפלילי הקודם ובגין כישלונו בשילוב בבית-המשפט הקהילתי. לטענת הסניגור, מגזר-הדין עולה, שבית-משפט קמא לא מצא שמצבו הבריאותי של המערער מצדיק התחשבות, הגם שבגזר-הדין מיום 16.1.18 ב-ת"פ 6048-01-17 התחשב בית-המשפט שם בגזירת העונש במצבו הבריאותי של המערער.

עוד נטען בערעור, כי שגה בית-משפט קמא בקבעו שלא קיים אפיק שיקומי בעניינו של המערער. לטעמו של הסניגור אפיק זה נקטע שלא מרצונו של המערער, כי אם מחמת מצבו הבריאותי והרפואי, ועצם ניסיונו להשתלב בהליך שיקומי משמעותי באמצעות שירות המבחן, במסגרת בית-המשפט הקהילתי, מצביע על האפיק השיקומי שאותו ביקש המערער למצות עד תום.

כמו-כן, נטען בערעור, שבית-משפט קמא לא נתן כל משקל למצב החירום עקב נגיף הקורונה כשנוכח מצבו הבריאותי של המערער ומחלות הרקע מהן הוא סובל, נמנה המערער על קבוצת הסיכון ברמה הגבוהה ביותר והחזרתו אל מאחורי סורג וברח, עלולה לסכן את חייו.

לפיכך, נטען בערער כי ראוי להקל משמעותית בעונשו של המערער.

יב. הסיגור הדגיש, שנסיבות המקרה בתיק זה מיוחדות מאוד, הואיל וכל הצדדים הבינו שהדרך השיקומית והטיפולית היא הראויה והטובה, ולכן הייתה הסכמה לשילובו של המערער בבית-המשפט הקהילתי בחיפה, אך מהלך זה לא צלח, לא משום שהמערער לא רצה בכך או שעזב על דעת עצמו, אלא מחמת מצבו הרפואי: סוכרת שאינה מאוזנת ואשפוזו בבית החולים, כשהמסגרת השיקומית קבעה, שמבחינת מצבו הרפואי לא ניתן יהיה להמשיך לתת למערער את הטיפול הנדרש.

גם לא הייתה אפשרות לקליטתו של המערער במסגרת סיעודית, הואיל והמערער מתנייד בכוחות עצמו, הגם שהוא קטוע שתי רגליו ומתנייד בפרוטזות.

עוד טען הסיגור, שנוכח מצבו הרפואי וגילו, הגיע המערער כיום לפרק בחייו שבו ברצונו להשתקם. הסיגור ער כמובן לעברו הפלילי של המערער וכמו-כן, לנימוקיו של בית-משפט קמא שעמד בגזר-דינו על-כך, שהמערער עושה שימוש בנכותו כחלק מביצוע העבירות על-ידי כך שהוא מסתיר את הסמים בתותבות.

בית-משפט קמא ראה בכל אלה משום נימוק לחומרא, אך הסיגור מלין על-כך, שאותה נכות עומדת למערער לרועץ מן הטעם שאין מסגרת שיכולה לקלוט אותו למטרה טיפולית בגין התמכרותו לסמים, כשבו-זמנית זקוק הוא לטיפול בקשת בעיותיו הרפואיות.

הסיגור הוסיף, שתקופת המעצר של המערער הצטברה עד כה לכדי כ-7 חודשים, וזאת, בהתאם לפסיקה הרלוונטית, רמת הענישה הנהוגה בעבירות סמים מסוג זה, ומכאן הבקשה להסתפק בתקופת מעצרו של המערער.

הסיגור העיר בסיום דבריו, שאילו היה המערער נקלט בבית-המשפט הקהילתי, היה הטיפול בו נמשך כשנה ומעלה בפני בית-המשפט הקהילתי, וככל שהיה מצליח ועומד בתנאים הנדרשים, הייתה המדינה נמנעת מלעתור להטלת עונש מאסר בפועל, אך כאמור ניסיון זה לא צלח.

יג. שונה עמדת באת-כוח המדינה שהצביעה על הרשעותיו המרובות של המערער, חלק גדול מהן בגין סמים, כשעד כה ריצה המערער שמונה מאסרים בפועל.

באת-כוח המדינה הפנתה לגזר-הדין שניתן כנגד המערער ביום 16.1.18 ב-ת"פ (שלום קריות) 6048-01-17, ובו נגזרו על המערער 12 חודשי מאסר בפועל, והופעלו שני חודשי מאסר מותנה במצטבר.

לטענת באת-כוח המדינה: **"לא הייתה לו בעיה לרצות המאסר במצבו הבריאותי"** (עמ' 2 לפרוט' בפנינו).

עוד ציינה באת-כוח המדינה, שלמרות שהיו תלויים ועומדים כנגד המערער 2 חודשי מאסר על-תנאי, הוא ביצע את העבירות נשוא הדיון כאן, תוך ניצול נכותו והסתרת הסמים בתותבת.

לדעת באת-כוח המדינה, עונש המאסר שהוטל על המערער, הולם את נסיבות העניין, ואין להתערב בו, ואף אין להתערב בהפעלת עונש המאסר המותנה במצטבר.

י.ד. בא-כוח המערער העיר, שכיום אנו נמצאים בתקופה אחרת מבחינה בריאותית וקבוצת הסיכון עליה נמנה המערער כיום היא משמעותית ביותר, ועלולה להיות מסכנת ומסוכנת.

טו. לאחר שנתנו דעתנו לכתב האישום המתוקן שהוגש כנגד המערער, הודאתו והרשעתו על-פי כתב-האישום המתוקן, הדיונים שהתקיימו בבית-המשפט הקהילתי, המסמכים הרפואיים שהוגשו בעניינו של המערער, לרבות המכתב ממרכז "אלמוג", גיליון ההרשעות הקודמות של המערער, גזר-הדין שניתן ביום 16.1.18 ב-ת"פ (שלום קריות) 6048-01-17, הטענות לעונש שהשמיעו באי-כוח הצדדים בפני בית-המשפט קמא, גזר-דינו של בית-משפט קמא, הודעת הערעור על כל נימוקיה, טענותיהם של באי-כוח שני הצדדים בדיון שהתקיים בפנינו ביום 16.7.20, ולאחר שגם עיינו בפסיקה הרלוונטית, מסקנתנו היא שדין הערעור להתקבל חלקית.

טז. תמימי דעים אנו עם בית-משפט קמא באשר לחומרה הטמונה בעבירות של סחר בסם מסוכן, עבירות אשר יש בהן כדי להסב נזק רב, וזאת לא רק למעגל הקרוב של המעורבים הישירים, אלא גם לחברה בכללותה (עיינו: ע"פ 972/11 **מדינת ישראל נ' יונה** (4.7.20) ו-רע"פ 2557/12 **פרדי נ' מדינת ישראל** (5.4.12)) אליהם הפנה בית-משפט קמא בגזר-דינו).

כמו-כן עיינו: ב-רע"פ 7996/12 **אליהו יוסף נ' מדינת ישראל** (23.1.13):

"על המבקש נגזר עונש כולל בגין ביצוען של ארבע עבירות סמים שונות, כאשר לא אחת עמד בית-משפט זה על הצורך במדיניות ענישה מחמירה בעבירות מסוג זה, כחלק מהמלחמה בנגע הסמים ובהשפעתו השלילית על החברה (ראו: ע"פ 3578/12 עזמה נ' מדינת ישראל (17.1.13)). אף אם כמויות הסמים נושא העבירות "קטנות" - כטענת המבקש - אין בכך כדי להפחית מחומרתן של עבירות אלה ומהצורך למגר אותן באמצעות הטלת עונש בעל היבט הרתעתי..."

יז. לא למותר להוסיף, שלחובת המערער עבר פלילי משמעותי ביותר.

עיון בגיליון ההרשעות הקודמות מעלה, שהמערער נתן את הדין לראשונה בשנת 1998, כאשר נדון בבית-המשפט המחוזי לארבע שנות מאסר בפועל בגין עבירות של תקיפה סתם; תקיפה סתם-בן זוג; בעילה בכוח; החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית, ונגזרו עליו ארבע שנות מאסר בפועל.

בשנת 2001 נתן המערער את הדין בגין ביצוע עבירות של פציעה וכן חבלה כשהעברין מזויין, ונדון לשישה חודשי מאסר בפועל.

באותה שנה, נדון המערער בגין החזקה/שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית, ונגזרו עליו שישה חודשי מאסר בפועל.

באותה שנה (2001) שוב נדון המערער, והפעם בגין היזק לרכוש במזיד ותקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג ונדון לחמישה חודשי מאסר ועוד 15 יום.

בשנת 2002, נדון המערער בגין איומים; גניבה; תקיפה סתם, הסגת גבול פלילית, קבלת דבר במרמה ותקיפה כדי לגנוב ונגזרו עליו 12 חודשי מאסר בפועל.

בשנת 2008, נדון המערער בגין החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית, תשע עבירות של גניבה וכמו-כן החזקת נכס חשוד כגנוב ונגזרו עליו תשעה חודשי מאסר בפועל.

בשנת 2012, נדון המערער בגין שתי עבירות של גניבה ונגזרו עליו שבעה חודשי מאסר בפועל, וכמו-כן הופעל מאסר מותנה, ובסך-הכל נגזר על המערער לרצות 14 חודשי מאסר בפועל.

בשנת 2014, נדון המערער בגין החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית, והוטל עליו מאסר מותנה.

בשנת 2016 הועמד המערער לדין בגין גניבה. מאסר מותנה שהיה תלוי ועומד נגדו - הוארך.

ביום 16.1.18 נדון המערער בבית-משפט השלום בקריות ב-ת"פ 6048-01-17 (ותיקים מצורפים) בגין שתי עבירות של סחר בסמים, שתי עבירות של החזקה/שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית ושבע עבירות של גניבה, ונגזרו עליו שמונה חודשי מאסר בפועל, והופעל מאסר מותנה חלקית במצטבר.

בסך-הכל נגזרו על המערער באותו תיק 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, כשעונש המאסר המותנה בן חודשיים, בגין עבירות סמים מסוג פשע, הוא התלוי ועומד בתיק הנוכחי.

דהיינו, בסך-הכל לחובת המערער 10 הרשעות קודמות, ומתוכן הוא נדון שמונה פעמים לריצוי עונש מאסר עמוד 10

מאחורי סורג וברית, אך נראה שאין מורא החוק עליו.

יח. בית-משפט קמא קבע, כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות שבגין הורשע המערער בתיק זה נע בין סף תחתון של 10 חודשי מאסר ורף עליון של 20 חודשי מאסר בפועל.

מעיון בגזר-הדין של בית-משפט השלום בקריות (כב' השופט י. טורס), שניתן בעניינו של המערער ביום 16.1.18 ב-ת"פ 6048-01-17, עולה, כי באותו גזר-דין נקבע שמתחם הענישה בעבירות הסמים נע בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל.

גם אם יכול ומתחם הענישה שקבע בית-משפט קמא בגזר-דינו, דהיינו, סף תחתון של 10 חודשי מאסר ורף עליון של 20 חודשי מאסר בפועל גבוה יתר על המידה, וראוי היה להעמידו על סף תחתון של מספר חודשי מאסר שבנסיבות המתאימות, ניתן לרצותם בעבודות שירות ועד רף עליון של 18 חודשי מאסר בפועל, כפי שקבע בית-משפט השלום בקריות, בגזר-הדין הקודם בעניינו של המערער מיום 16.1.18, סבורים אנו, שבנסיבות הענין אשר בתיק שבפנינו, הטלת עונש המאסר בפועל של 12 חודשים, אינו מחמיר יתר על המידה עם המערער, ואין בו כדי להצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור.

נזכור, שהמערער נתן את הדין בפני בית-משפט קמא בגין ארבעה מקרים של סחר בסמים מסוכנים, עבירות שאותן ביצע בערך כשמונה חודשים לאחר שסיים לרצות את עונש המאסר של 12 חודשים שהוטל עליו ביום 16.1.18, גם-כן בגין עבירות של סחר בסמים (לרבות גניבה).

לעובדות אלה יש כמובן להוסיף את עברו הפלילי המכביד של המערער, ונוכח כל אלה, וכפי שכבר ציינו לעיל, הענישה שהטיל בית-משפט קמא על המערער אינה מחמירה יתר על המידה, ובהביאנו בחשבון את החומרה בה יש להתייחס לעבירות של סחר בסמים, גם אם מדובר בסמים הנחשבים ל"קלים" (עיינו: ע"פ 2000/06 **מדינת ישראל נ' ויצמן** (20.7.06)) (להלן: "**עניין ויצמן**"), וגם אם הכמות הנסחרת אינה גבוהה.

יט. במקרה שבפנינו, יש גם ליתן את הדעת על-כך, שהמערער מכר את הסם לאותו סוכן, בסמיכות זמנים, עובדה המצביעה על-כך שהסם זמין אצל המערער.

עוד יש ליתן את הדעת על-כך, שהעבירות בוצעו בתכנון מקדים, ובשיטת פעולה שבה נוצר קשר טלפוני של הסוכן המשטרתי עם המערער, ותואמו עסקאות הסמים שבוצעו בתוך פרק זמן קצר במקומות ציבוריים.

לפיכך, בצדק, קבע בית-משפט קמא שלמרות המגבלות הגופניות הקשות של המערער, עלה בידו לבצע את ארבע העסקאות עם הסוכן המשטרתי, בתוך פרק זמן קצר.

יתר על כן, כעולה מעובדות כתב-האישום המתוקן, המערער אף השתמש ברגל התובת כדי להסתיר בה סם, ולכן בצדק העיר בית-משפט קמא שיש בכך כדי ללמד על הסיכון הנשקף מן המערער להמשך ביצוע עבירות דומות, חרף נכותו הקשה.

כ. הגם שהסמים בהם סחר המערער נחשבים כביכול לסמים "קלים", קובעת הפסיקה, שמדובר בסם מזיק, והמאבק כנגד הסמים חייב להיות מכוון גם כנגד השימוש בסמים אלה, ואין להקל ראש עם מי שמבקשים להפיק רווח מנפוצות השימוש בסמים אלה.

עינינו בעניין ויצמן הנ"ל (פסקה 5) (20.7.06):

"אכן, הסם לגביו נעברו העבירות בהן הורשעו המשיבים נחשב סם "קל". יחד עם זאת, סם מזיק הוא והמחוקק מצא לאסור השימוש בו בפקודה. מקובלת עליו עמדת המדינה כי אין להקל ראש בעבירות הנוגעות לסמים המוגדרים כ"קלים". המאבק בנגע הסמים צריך להיות מכוון גם נגד השימוש בסמים קלים ובפגיעתם של אלה ביחידים ובחוסנה של החברה כולה אין להמעיט. העובדה שסמים אלה הפכו אולי נפוצים גם בקרב מי שעבריינות אינה להם דרך חיים ובעיקר בקרב צעירים אינה צריכה להביא להתייחסות מקלה עם אלה המבקשים לעשות רווח מנפוצות השימוש בסמים אלה ותורמים להגעת הסם אל קהל ה"צרכנים"...
...המאבק בנגע הסמים מחייב כי ההתייחסות לכל החוליות בשרשרת המסתיימת בהגעת הסם לציבור תהא מחמירה ועל כל מי שמהווה חוליה מחוליות השרשרת לדעת כי הוא נוטל על עצמו את הסיכון שבנשיאה בעונש המשקף את חומרת העבירות שביצעו ואשר משקף את הנזק שבמעשיהם לחברה..."

כא. כמו-כן, מפנים אנו ל-רע"פ 7996/12 אליהו יוסף נ' מדינת ישראל, (23.1.13) (להלן: "עניין יוסף").

באותו מקרה הורשע המבקש (שם) בארבעה אישומים בגין עבירות על פקודת הסמים.

בשני האישומים הראשונים, מדובר היה בסחר בסם מסוכן מסוג חשיש, כשמשקל הסם במקרה אחד היה 6.17 גרם נטו, ובמקרה השני 5.38 גרם נטו.

באישום השלישי מדובר היה בתיווך בעסקת סחר בסם מסוכן מסוג חשיש, במשקל 2.93 גרם נטו.

באישום הרביעי מדובר היה בהחזקת סם מסוכן (קוקאין במשקל 0.3465 גרם נטו) לצריכה עצמית.

במועד ביצוע העבירות, היה המבקש (שם) כבן 22, בעברו הפלילי הייתה הרשעה אחת בגין היעדר מן השירות שלא ברשות, ובתסקיר שירות המבחן היו ממצאים חיוביים, והמבקש אף הביע נכונות ליטול חלק בהליך שיקום.

בית-משפט השלום דן את המבקש (שם) ל-21 חודשי מאסר בפועל.

בית-המשפט המחוזי דחה את הערעור בצינו כי:

"העונש שהוטל על המבקש סביר ואינו חורג מהענישה המקובלת, בהתחשב במספר העבירות שבהן הורשע ובחומרת עבירות הסמים שהשלכותיהן על החברה קשות."

בקשת רשות הערעור שהגיש המבקש (שם) לבית-המשפט העליון נדחתה.

כב' השופט (בדימוס) ס. ג'ובראן כתב בהחלטתו:

"איני רואה מקום להתערב בפסק-דינו של בית-המשפט המחוזי שכן העונש שנגזר על המבקש אינו מלמד על חריגה ניכרת ממדיניות הענישה המקובלת בהתאם להלכה שהוצגה לעיל. על המבקש נגזר עונש כולל בגין ביצוען של ארבע עבירות סמים שונות, כאשר לא אחת עמד בית-משפט זה על הצורך במדיניות ענישה מחמירה בעבירות מסוג זה, כחלק מהמלחמה בנגע הסמים ובהשפעתו השלילית על החברה (ראו: ע"פ 3578/12 עזמה נ' מדינת ישראל, (17.1.2013)). אף אם כמויות הסמים נושא העבירות "קטנות" - כטענת המבקש - אין בכך כדי להפחית מחומרתן של עבירות אלה ומהצורך למגר אותן באמצעות הטלת עונש בעל היבט הרתעתי. יתר על כן, יש לדחות את טענתו של המבקש לפיה היה על הערכאות הקודמות להעמיד את הפן השיקומי במוקד גזר-הדין. מחד גיסא, האינטרס השיקומי בעל ערך חשוב בגזירת העונש. מאידך גיסא, עונשו של אדם חייב לשמש תגובה הולמת למעשים בהם הואשם והורשע..."

כב. בעניינינו סבורים אנו, שבית-משפט קמא הנחה את עצמו נכונה, והביא בחשבון את כלל השיקולים הרלוונטיים בטרם גזר את דינו של המערער, דהיינו, חומרת עבירות הסמים בהן הורשע המערער, העובדה שלביצוע העבירות קדם תכנון מקדים לצורך תיאום עסקאות הסמים, לרבות העובדה שעל-פני טווח זמנים קצר בוצעו ארבע עסקאות של סחר בסם מסוכן, והשימוש שעשה המערער במצבו הבריאותי להסתרת הסם ברגלו התותבת.

כמו-כן, עמד לנגד עיניו של בית-משפט קמא עברו הפלילי המכביד של המערער, כשעברו כולל בין היתר גם הרשעות בעבירות סמים.

כג. חומרה נוספת באה לידי ביטוי בפרק הזמן הקצר שחלף מאז סיים המערער לרצות את מאסרו הקודם לבין מועד ביצוע העבירות נושא הדין כאן. נבהיר:

ב-ת"פ 6048-01-17 של בית-משפט השלום בקריות, נתן המערער את הדין, ביום 16.1.18, בשורה של עבירות גניבה, ובנוסף גם בגין שתי עבירות של סחר בסם מסוכן, וכן החזקת סמים שלא לשימוש עצמי (שתי עבירות).

נגזרו שם על המערער שמונה חודשי מאסר בפועל, הופעל מאסר מותנה חלקו בחופף, וחלקו במצטבר, כך שבסך-הכל נגזרו שם על המערער 12 חודשי מאסר בפועל, וכן 2 חודשי מאסר על-תנאי.

כעולה מטיעונה של ב"כ המדינה בפני בית-משפט קמא, שוחרר המערער מבית-הסוהר ביום 11.10.18 לאחר שסיים לרצות את עונש המאסר בפועל שהוטל עליו בבית-משפט השלום בקריות, וכבר בחודש יוני 2019 (דהיינו, מקץ כ-8 חודשים), ביצע המערער את עבירות הסמים נשוא הדיון כאן, ומכאן שהמערער לא הפיק לקח מן הענישה שהוטלה עליו בגזר-הדין מיום 16.1.18, והוא חזר לבצע עבירות של סחר בסמים.

כד. ראוי לציין, שבשעת הדיון ביום 19.5.20 בפני בית-משפט קמא, אמר המערער בטרם נגזר דינו את הדברים הבאים: **"אני מצטער שעשיתי את הדברים האלה ולא אחזור על הטעויות האלה. אני רוצה להיות עם הילדים והנכדים. אין לי כח לבית-סוהר..."**

ראינו לנכון לצטט את דבריו אלה של המערער, הואיל וקצת למעלה משנתיים קודם לכן, כשנדון עניינו של המערער בבית-משפט השלום בקריות בפני כב' השופט י. טורס ביום 10.1.18, אמר שם המערער את הדברים הבאים: **"אני מצטער על כל מה שעשיתי, אני צריך לטפל בעצמי, אם תראו את הרגליים שלי יש לי פצעים מהפרוטזות. אני כבר לא יעשה שום דבר..."**

דא עקא: דיבורים לחוד ומציאות לחוד. הא ראה - שלא חלפו אלא כ-8 חודשים ממועד שחרורו מן המאסר, והמערער חזר לבצע עבירות של סחר בסמים כפי שפורט בכתב-האישום שבעובדותיו הודה, למרות שעונש מאסר מותנה היה תלוי ועומד כנגדו, ונראה שאין מורא החוק על המערער.

כה. כשיקול לקולא, הביא בית-משפט קמא בחשבון את הודאתו של המערער בהזדמנות הראשונה, הודאה בה ראה בית-משפט קמא נטילת אחריות מצידו, וחשכון בזמן שיפוטי, וכן הביא בחשבון את גילו של המערער (כבן 51), מצבו הבריאותי הקשה ומלחמתו היומית של המערער בהתמכרותו לסם המסוכן.

עוד ציין בית-משפט קמא, ובצדק, שחרף הניסיון שנעשה לשקם את המערער על דרך הפנייתו לבית-המשפט הקהילתי, הרי עובדה היא שלא הוצב בסיס כלשהו שממנו ניתן יהיה להסיק את דבר קיומו של אופק שיקומי, או להסיק שקיים סיכוי ממשי לשיקום בעניינו של המערער, זולת עצם הגעתו היומית למרפאה לטיפול במרכז לנפגעי התמכרויות, לצורך קבלת תחליף סם, ומעקב יומי למניעת הישנות עבירות.

בצדק העיר בית-משפט קמא, שאין באמור לעיל כדי לשמש בסיס להתחשבות במערער, דהיינו, אין מתקיים בעניינו האמור בסעיף 40ד של חוק העונשין, המאפשר חריגה לקולא ממתחם העונש ההולם, מקום בו השתקם הנאשם, או שיש סיכוי ממשי שישתקם, אך כאמור לא זה המקרה שבפנינו.

כו. אין ספק שמצבו הבריאותי של המערער מכמיר לב.

כבר עמד על-כך בית-משפט השלום בקריות בגזר-הדין מיום 16.1.18 בת"פ 6048-01-17 בציינו, שם, בפסקה 18:

"הנאשם הוא קטוע שתי רגליים. מצבו הרפואי מחייב תפריט מיוחד ותנאי ניקיון מיוחדים. כמו-כן הוא מתקשה מטבע הדברים בניידות ומתהלך על פרוטזות בסיוע קביים. ברי ששלטונות הכלא יעשו כל מאמץ להעניק לנאשם את התנאים המיוחדים להם הוא זקוק ואולם לא ניתן להתעלם מהקושי שיהיה מנת חלקו בעת תקופת כליאתו. מצב רפואי זה מצדיק (ושמא נאמר מחייב) התחשבות של ממש בעת קביעת העונש..."

נוסיף, שבטיעון לעונש שהתקיים בפני בית-משפט קמא, הוגש סיכום רפואי בדבר שהייתו של המערער ביום 28.4.20 במחלקה לרפואה דחופה בבית החולים רמב"ם, וכן סיכום מידע רפואי מתוך מערכת הבריאות של שירות בתי-הסוהר.

יצוין, שאת העבירות נשוא הדיון שבפנינו, ביצע המערער כשמצבו הבריאותי **דומה** לזה שהיה כאשר נגזר דינו ביום 16.1.18 בתיק הקודם שבבית-משפט השלום בקריות.

בית-משפט קמא היה מודע למצבו הבריאותי הקשה של המערער, וציין (בעמ' 31 של גזר-הדין) כי הוא נתן משקל, בין היתר, למצבו הבריאותי הרעוע של המערער ומלחמתו היומית בהתמכרותו לסם המסוכן.

כז. באשר להשפעת מצבו הבריאותי של נאשם על גזר-דינו - אנו מפנים לדבריו של בית-המשפט העליון (כב' השופט ע. פוגלמן) ב-ע"פ 5669/14 **אורי לופוליאנסקי נ' מדינת ישראל** (29.12.2015), סעיף 222 (להלן: **"עניין לופוליאנסקי"**):

"מכאן אתה למד כי גם נאשם החולה במחלה קשה, או כזה שהמאסר יסב לו סבל רב וייחודי, עלול להישלח לשאת בעונש מאסר בפועל, מאחורי סורג ובריח. הדברים נכונים גם כאשר עסקינן במי שמצבו הבריאותי רעוע. כבר נפסק כי "...מצב בריאותי קשה - איננו צריך בהכרח להקנות לעבריין פטור מעונש מאסר בפועל בגין מעשיו הרעים, ככל שעונש זה מוצדק לגביו לאחר הרשתו..."

ובהמשך:

"...ככלל, הנחת המוצא היא כי גורמי הרפואה בשירות בתי-הסוהר ערוכים לטפל באסירים במצבים רפואיים שונים, כולל כאלה שאינם פשוטים כלל ועיקר. את מצבו הרפואי של מי שהורשע בדין יש לאזן עם שיקולים רלוונטיים אחרים, ובכלל אלה, הסיכון

עמוד 15

שנשקף לציבור ממנו. אין אפוא בדברינו אלה משום קביעת כלל שלפיו טענה לקיצור תוחלת חיים נושאת בצידה, מניה וביה, חסינות מפני עונש מאסר בפועל."

כח. כמו-כן, עיינו ב-ע"פ 4506/15 **צבי בר ואח' נ' מדינת ישראל** (11.12.2016), בעמ' 145, פסקה 12, מפי כב' השופט ע. פוגלמן (להלן: "עניין בר"):

"לא בנקל מורים אנו כי אדם בגיל כה מבוגר, שלוקה בבריאותו, יישא במאסר במשך תקופה לא מבוטלת מאחורי סורג ובריח. אולם בהינתן אופיו של השוחד שנטל בר כראש עיר והיקפו, עיקרון ההלימה והאינטרס הציבורי הראשון במעלה - מלחמה בשחיתות - מחייבים תוצאה מעין זו. בצד האמור, אם חלילה יחולו תמורות מהותיות במצב בריאותו של בר, וככל שתהיה עילה לכך, הרי שעל-פי דין עומדת לבר הזכות לפנות בבקשה לשחרור על-תנאי ממאסר (ראו סעיף 7 לחוק שחרור על-תנאי ממאסר, התשס"א - 2001)."

כט. מעיון בפסיקה עולה, שגם נאשם הסובל ממחלה קשה עשוי להישלח לריצוי עונש מאסר בפועל, כשנקודת המוצא היא ששירותי הרפואה במסגרת שב"ס ערוכים לטפל באסיר חולה, וככל שמצב בריאותו של האסיר מחמיר יכול ותהא לו עילה לפנות בבקשה לשחרור על-תנאי ממאסר, כמצוין כבר בפסקה כ"ח דלעיל.

ל. לצד זאת, יביא בית-משפט קמא בחשבון את חומרת מצבו הרפואי של נאשם, את גילו, כמו גם את חומרת העבירה שבעטיה הורשע, ואת נסיבות ביצוע העבירה, במסגרת כלל שיקולי הענישה.

לא. כך, למשל, בעניין **לופוליאנסקי**, נגזרו על הנאשם בבית המשפט המחוזי שש שנות מאסר בפועל בעבירות שוחד. בפסק הדין אשר ניתן בערעורו של **לופוליאנסקי** בבית המשפט העליון, נקבע כי שהייתו במאסר תביא להרעת מצבו הרפואי ולקיצור תוחלת חייו, ומכיוון שלא נשקפת ממנו סכנה לשלום הציבור, הועמד עונשו על שישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות (שם, בפסקה 224).

לב. בעניין **בר** נדון הנאשם בבית המשפט המחוזי לחמש וחצי שנות מאסר בפועל. בפסק הדין אשר ניתן בערעורו של **בר** בבית המשפט העליון הובא בחשבון מצבו הרפואי, וגילו המבוגר (למעלה מ-80) ולפיכך קוצרה תקופת המאסר והועמדה על שלוש שנות מאסר.

לג. ב-ע"פ 7453/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** (16.3.11) נדון הנאשם לשמונה שנות מאסר בפועל בגין ביצוע מעשים מיניים במתלוננות משך שנים ארוכות מאז היותן ילדות רכות בשנים.

בערעור שנדון בבית המשפט העליון הוגשה חוות דעת רפואית ממנה עלה כי **פלוני** (כבן 64) לוקה במחלת

ריאות חסימתית כרונית קשה, עבר ניתוחים להחלפת פרקי הירכיים, נמצא במעקב ובטיפול פסיכיאטרי, ושוהה כיום בתא סיעודי. בית-המשפט העליון ציין כי לא נמצא פגם באיזון שערך בית-המשפט המחוזי בגזר-דינו בין השיקולים הרלוונטיים ואולם, בין יתר הדברים, גם נוכח מצבו הרפואי המתדרדר והולך של **פלוני**, כשבת המשפט תיאר את מצבו כ"שבור וחולה", הופחת עונשו והועמד על ארבע וחצי שנות מאסר (במקום 8 שנים).

לד. ב-ע"פ 4278/10 **בארדאלס נ' מדינת ישראל** (23.3.11), נדון הנאשם (שם) בגין עבירות סמים לשש שנות מאסר בפועל, ובפסק הדין שניתן בערעור שהוגש לבית המשפט העליון צוין (פסקה 6) כי "**אף שהעונש מבטא נכונה את חומרת העבירה ראינו לנכון להקל במידה מסוימת עם המערער וזאת בשל המחלה שנתגלתה לאחר גזר הדין שניתן בבית המשפט המחוזי**", ולפיכך הופחת עונשו לחמש שנות מאסר (במקום שש).

לה. ב-ע"פ 2651/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (29.7.13) נדון המערער (שם) לתשע שנות מאסר בפועל בגין 18 מעשי שוד, 5 עבירות של זיוף סימני רכב, כליאת שווא, ניסיון להכשיל שוטר ולברוח ממשמורת חוקית. בערעור בבית המשפט העליון התברר שהתגלתה אצל המערער מחלה קשה מאוד. בית-המשפט העליון קבע (פסקה 16): "**נדמה שבמקרה שלפנינו על אף שגזר-דינו של בית-המשפט המחוזי מאזן לגישתנו באופן ראוי בין שיקולים לחומרה לקולה, נוכח המחלה הקשה שהתגלתה אצל המערער, יש מקום להקל בעונשו...**", לפיכך הועמדה תקופת המאסר בפועל על שבע שנים (במקום 9 שנים).

לו. בענייננו, ראוי לציין שמצבו הבריאותי הקשה של המערער היה קיים כבר כאשר נדון בתיק הקודם שבבית-משפט השלום בקרית, שבו ניתן גזר-הדין ביום 16.1.18.

מצב בריאותי קשה זה לא מנע מן המערער לבצע, במקרה נשוא הדיון שבפנינו, ארבע עבירות של סחר בסם מסוכן, חרף מצבו הבריאותי הבעייתי, וכפי שכבר צוין לעיל - הוא אף עשה שימוש ברגלו התותבת לצורך הסתרת הסם, וכזכור, הוא עשה זאת זמן לא רב לאחר ששוחרר ממאסרו הקודם.

השינוי שחל מאז גזר-הדין הקודם, שניתן בענייניו של המערער בשנת 2018, הוא משבר נגיף הקורונה הפוקד את המדינה בחודשים האחרונים.

אין צורך בקבלת חוות-דעת רפואית על-מנת להגיע למסקנה, נוכח המסמכים הרפואיים שהוגשו לבית משפט קמא, שהמערער, בשים לב למצבו הבריאותי הקשה, מצוי במסגרת קבוצת האוכלוסייה הנתונה בסיכון מוגבר.

חזקה על שירות בתי-הסוהר שייתן את דעתו לצרכיו הרפואיים של המערער, וכמובן שגם ייתן דעתו על-כך שהמערער נמנה על קבוצת האוכלוסייה הנתונה בסיכון מוגבר, מה שיחייב את שירות בתי-הסוהר לנקוט באמצעים הנדרשים על-מנת למנוע הידרדרות במצבו הרפואי.

לז. ואולם, יחד עם זאת, ובשים לב לפסיקת בית-המשפט העליון אותה פירטנו בפסקאות ל"א עד ל"ה דלעיל, הגענו לכלל מסקנה שבהתחשב במצבו הבריאותי הבעייתי של המערער, אשר נמנה על קבוצת אוכלוסייה המצויה בסיכון גבוה, ומשבר נגיף הקורונה הפוקד את המדינה בתקופה זו, ראוי להורות, בנסיבות מיוחדות אלה, שאת שני חודשי המאסר על-תנאי שנגזרו על המערער ב-ת"פ 6048-01-17 מיום 16.1.18, ואשר בית-משפט קמא הורה על הפעלתם במצטבר ל-12 חודשי המאסר בפועל שהוטלו עליו בגין התיק הנוכחי, ירצה המערער **בחופף** ל-12 חודשי המאסר בפועל שגזר בית-משפט קמא על המערער.

דהיינו: בסך-הכל יישא המערער 12 חודשי מאסר בפועל (חלף תקופת המאסר בפועל עליה הורה בית-משפט קמא בגזר-דינו).

לא למותר להוסיף, **שאם יחול שינוי מהותי לרעה במצב בריאותו של המערער, וככל שתהיה עילה לכך, יהא הוא רשאי לפנות בבקשה לשחרור על-תנאי ממאסר לפי סעיף 7 לחוק שחרור על-תנאי ממאסר, התשס"א-2001.**

לח. התוצאה מכל האמור לעיל היא, שאנו מקבלים חלקית בלבד את ערעורו של המערער, ומורים שאת שני חודשי המאסר על-תנאי שנגזרו על המערער ב-ת"פ 6048-01-17 מיום 16.1.18, ושעל הפעלתם הורה בית-משפט קמא, ירצה הוא **בחופף** ל-12 חודשי המאסר בפועל שגזר על המערער בית-משפט קמא, כך שבסך-הכל על המערער **לרצות 12 חודשי מאסר בפועל**, בניכוי ימי מעצרו מיום 10.6.19 עד 9.12.19, וכן מיום 1.4.20 עד ליום 16.4.20.

כל שאר חלקי גזר-דינו של בית-משפט קמא עומדים בעינם ללא שינוי.

לט. **על מזכירות בית-המשפט** להמציא בהקדם את העתק פסק דינו למחלקת הרפואה בשירות בתי-הסוהר על-מנת ששירות בתי-הסוהר ייתן דעתו לצרכיו הרפואיים המיוחדים של המערער, ולעובדת היותו שייך לקבוצת האוכלוסייה הנתונה בסיכון מוגבר.

כמו-כן, ידאג סגגורו של המערער להמציא למחלקת הרפואה של שירות בתי-הסוהר את כל המסמכים הרפואיים הרלוונטיים בעניינו של המערער.

מ. אנו מורים למערער להתייצב למאסרו **בבית המעצר קישון ביום ראשון, 30.8.2020, עד השעה 10:00**, או על-פי החלטת שירות בתי-הסוהר כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי-

הסוהר, טלפון: 08-9787377, 08-9787336.

ניתן היום, ט' אב תש"פ, 30 יולי 2020, במעמד הנוכחים.

י' גריל, שופט עמית
[אב"ד] ב' בר-זיו, שופטת ע' ורבנר, שופטת

על מזכירות בית-המשפט להנפיק פקודת מאסר בהתאם לאמור בפסק דינו.